

STRIGATUL INVIERII

În timp ce stăm în picioare, aş vrea să deschidem Bibliile la Isaia 30. Astăzi, aş vrea să aduc un mesaj care se aliniază cu cele pe care le-am adus înainte de a pleca în călătorie. Am înţeles că odată ce găsim un curent ascendent, trebuie să continuăm să se învârtim în jur, cât timp ne duce mai sus, iar aceasta devine tot mai real pentru mine odată cu trecerea timpului.

În dimineaţa aceasta, aş vrea să aduc un mesaj pe care îl voi intitula „Strigătul învierii”.

Să mergem în Isaia 30.26:

„Şi lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare (ca lumina a şapte zile), când va lega Domnul vânătăile poporului Său şi va tămădui rana loviturilor lui.”

Ce verset! Haideţi să-l privim puţin!

Noi ştim că luna simbolizează biserica, iar soarele Îl simbolizează pe Fiul lui Dumnezeu. Aşadar, acest verset ne vorbeşte despre o zi în care lumina lunii va fi ca şi lumina soarelui pentru că Ea va fi El. Nu va mai fi o strălucire slabă, o reflectare slabă, ci va veni o zi în care „lumina lunii va fi ca lumina soarelui” pentru că „cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta.” Când? În ziua judecăţii. Noi vom avea încredere în ziua judecăţii. Suntem noi în ziua judecăţii? Suntem de acord cu aceasta? „Să avem încredere deplină în ziua judecăţii”, pentru că „cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta” (1Ioan 4.17): luna va străluci ca soarele. Astfel, ea nu va mai avea o reflectare slabă, ci trebuie să primească întreaga slavă a Fiului.

„Şi lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare (ca lumina a şapte zile)...”

Este tot adevărul a șapte Epoci, totul strălucind într-o singură zi: toate cele șapte Tunete descoperite, cele șapte Pечеți deschise, toate cele șapte împreună. Atunci, „*lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi ca lumina a șapte zile...*” Ce zi este aceasta?

„...când va lega Domnul vânătăile poporului Său și va tămădui rana loviturilor lui.”

(În limba engleză, această parte a versetului a fost tradusă: „...în ziua în care Domnul va lega spărtura poporului Său...”).

Prieteni, aceasta este ziua în care trăim noi.

„Spărtura” este „o ruptură” sau „o gaură în perete” și noi știm că a existat o ruptură, un interval care a început din timpul lui Pavel. Astfel, biserica a intrat în această spărtură sau ruptură din cauza compromisului pe care l-a făcut cu privire la Cuvânt; părerile omenești, crezurile și dogmele au făcut o gaură în Zidul de apărare al bisericii, dar acum, am ajuns la sfârșit, în ziua în care „*soarele va străluci ca lumina a șapte zile, iar luna va străluci ca lumina soarelui.*” În această zi, „*El va tămădui rana loviturilor lui*” și nu va mai exista nici o spărtură.

Să mergem în Isaia 60.1-2:

„*Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine!*”

Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.”

Versetul acesta spune: „*Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine.*”

Despre ce lumină vorbim? Despre Lumina Fiului. Când vine Lumina Lui la noi? Lumina a venit, iar noi trebuie să ne ridicăm și să luminăm. Amin! Noi ne ridicăm și luminăm pentru că Lumina noastră a venit, și pentru că această Lumină a venit acum, acum ne ridicăm și strălucim.

„În ziua aceea...” În care zi? În ziua când spărtura va fi reparată, când spărtura va fi legată și rănilor sunt vindecate, „...luna va străluci ca soarele.”

Să mergem în Marcu 16. Iubesc Cuvântul Domnului și văd că pe zi ce trece devine din ce în ce mai bogat. Iau Biblia și citesc două sau trei versete, iar în clipa

următoare sar în sus de bucurie pentru că ceea ce văd este minunat. Până când nu putem vedea, până când nu putem înțelege cele șapte Peciți, ce ne descoperă ele, toată Taina Răscumpărării, ce s-a întâmplat și ce era în Gândul lui Dumnezeu, tot Planul Său, deci, până când nu vedem și nu înțelegem toate acestea, Biblia este o Carte închisă pentru noi. Dar de îndată ce vedem, vedem totul în Pecetea a șaptea, vedem totul în Peciți, vedem totul în șapte, în trei și toate aceste lucruri, iar atunci totul începe să capete viață, să devină viu pentru că Dumnezeu a spus întotdeauna aceeași poveste. El a continuat s-o repete de nenumărate ori încercând s-o aducă poporului Său.

Să citim din Marcu 16.1-2:

„După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome au cumpărat miresme ca să se ducă să ungă trupul lui Isus.

În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-dimineată, pe când răsărea soarele.”

Aceasta este important. Fratele Branham a predicat un mesaj intitulat: „Este răsăritul Soarelui”, iar ca text introductiv a luat versetele acestea. Noi trebuie să vedem că prin cele șapte Peciți înțelegem totul.

Așa cum am citit: *„După ce a trecut ziua Sabatului...”* Sabatul este ziua a șaptea, iar pentru evrei, Sabatul era sâmbăta. Așadar, sâmbăta este ziua a șaptea, iar după ce a trecut Sabatul, vedem că vin aceste femei. Femeia simbolizează întotdeauna biserica. Femeile au știut că El era mort și au cumpărat miresme. De ce? Pentru că Cuvântul era mort și voiau să-L ungă. Vedeți, aceasta a fost mentalitatea oamenilor de-a lungul epocilor.

Haideți să mergem în epocile bisericilor. Ce au încercat să facă ei? Să pună miresme pe Cuvântul mort. Au încercat să-L repare. Miroase, a putrezit, este un Cuvânt mort, a murit; Cuvântul S-a făcut trup, iar acel trup a murit și era în mormânt. Astfel, femeile au mers și au dus miresme pentru că omul încearcă întotdeauna să păstreze ceea ce a trecut. Toți au încercat să îndulcească ceea ce era mort, dar noi nu trebuie să trăim cu ceea ce a fost, ci întotdeauna trebuie să privim la ziua prezentă, la astăzi, în Hristos. Amin!

Așadar, ele au încercat să pună miresme pe Cuvântul mort, dar El este un Cuvânt viu.

Prieteni, noi trebuie să fim atenți să nu punem miresme pe slujba profetului și să ratăm Cuvântul care trăiește astăzi. A fost o înviere, dar sunt oameni care încearcă să pună miresme pe „Dumnezeu a trimis un profet, conform Maleahi 4”. El a înviat, Cuvântul este viu! El nu este mort, ci este aici, de aceea, nu trebuie să îndulcim trecutul, ci trebuie să trăim prezentul. Aleluia! Noi nu trebuie să luăm din Mana de ieri și să încercăm s-o păstrăm pentru astăzi, ci întotdeauna trebuie să luăm Mana proaspătă căzută din ceruri. Noi știm că ei nu au putut să păstreze mana veche, pentru că trebuia să cadă alta nouă. Aleluia!

Așadar, femeile au venit și au adus miresme. Ele au înțeles că Cuvântul murise și încercau să facă ce puteau mai bine cu ceea ce aveau. De ce? Pentru că nu au înțeles că urma să fie o înviere deoarece El nu a murit ca să rămână în mormânt.

În versetul 2 scrie:

„În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-dimineață, pe când răsărea soarele.”

Acesta este un verset al învierii și așa cum vedem, El nu a înviat în ziua a șaptea, ci în ziua a opta. Șapte este desăvârșirea, încheierea, iar după ziua a șaptea, dimineața devreme, în ziua a opta, care este o nouă zi, urma să fie un răsărit al Soarelui.

„Femeile ziceau una către alta: „Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?”

Și când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită.” (v. 3-4).

Așa cum am citit, exista o piatră care pecetluia mormântul, care pecetluia Cuvântul. Cuvântul era pecetluit cu o piatră, iar pe acea piatră era pusă o pecete romană care o fixa. Așadar, piatra a devenit o pecete care pecetluia Cuvântul, iar femeile se întrebau: „Cum vom rupe pecetea? Cum vom ajunge la Cuvânt? Cum vom îndepărta piatra?” Dar când au ajuns acolo, piatra era dată deja la o parte pentru că pecetea a fost ruptă dimineața devreme, în prima zi a săptămânii. Amin! Pecetea nu a fost ruptă în ziua a șaptea, ci în ziua a opta. Aleluia! Piatra a fost dată la o parte în prima zi a săptămânii. De ce? Ca să poată fi o înviere. Amin! Pecetea a fost ruptă ca să poată avea loc o înviere.

Ce bine că a existat un Cuvânt înviat! El era pecetluit în spatele pietrei, așa că

acum trebuia doar să fie ruptă pecetea și dată piatra la o parte pentru ca Cuvântul înviat să poată fi manifestat în fața lumii!

Scopul ruperii peceții este învierea Cuvântului! Astfel, noi predicăm despre Strigătul învierii deoarece Pecețile au fost rupte ca să poată fi o înviere.

În predica „Puternicul Biruitor” citim:

„Dar pecetea romană, piatra, nu l-a mai putut ține în dimineața de Paști. El a rupt pecetea, a dat piatra la o parte și a ieșit afară ca Puternicul Biruitor.”

Să mergem acum în Ioan 7.2-10. Să nu uitați că vorbim despre „Strigătul învierii”.

„Și praznicul iudeilor, praznicul zis al Corturilor, era aproape.”

Sărbătoarea Corturilor este a șaptea sărbătoare. Amintiți-vă că „șapte” este „încheierea.” Așadar, vorbim despre a șaptea sărbătoare, a șaptea epocă sau a șaptea zi, și aici vedem că urmează să se întâmple ceva în șapte.

„Frații Lui l-au zis: „Pleacă de aici și du-Te în Iudeea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci.

Nimeni nu face ceva în ascuns când caută să se facă cunoscut. Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.”

Căci nici frații Lui nu credeau în El.”

Vedeți, nici familia lui Isus nu credea în El, ci Îl batjocureau.

„Isus le-a zis: „Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică.

Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.

Suiți-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea.”

După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galileea.

După ce s-au suit frații Lui la praznic, S-a suit și El, dar nu pe față, ci cam pe ascuns.”

Așadar, în ultima sărbătoare care era a șaptea, ei l-au spus lui Isus: „Arată-Te, arată-Te!”, iar El le-a răspuns: „Nu voi merge și nu Mă voi arăta, ci voi sta aici.” Dar după ce au plecat ei, El S-a dus acolo în taină. „Nu va fi o expunere publică”. Amin! El a venit în ziua a șaptea, dar în taină. Vedeți, nu Și-a anunțat venirea, nu a trimis premergători ca să sune din trâmbițe, ci în ziua a șaptea, la cea de-a șaptea sărbătoare, a venit în taină.

El a mers acolo, a urcat la Templu și a început să frângă Cuvântul, să-L explice.

Acum aș vrea să mergem la versetul 37 unde scrie:

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat...”

Noi vorbim despre „Strigătul învierii.” Deci, aici, El a venit la a șaptea sărbătoare care este Sărbătoarea Corturilor, ultima din ciclul celor șapte sărbători ale Domnului. El a mers acolo și le-a explicat evreilor povestea Răscumpărării. Ei le-au trăit an după an, dar nu au avut nici cea mai mică idee că aceste sărbători le relatau povestea Răscumpărării. Răscumpărarea întregii semințe a lui Dumnezeu este ascunsă în cele șapte sărbători, iar aici vedem că El a mers la cea de-a șaptea sărbătoare. Țineți mâna la textul acesta și haideți să mergem la Levitic 23.33-36:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „În a cincisprezecea zi a acestei a șaptea luni, va fi Sărbătoarea Corturilor în cinstea Domnului, timp de șapte zile.

În ziua întâi să fie o adunare sfântă: să nu faceți nicio lucrare de slugă în timpul ei.

Timp de șapte zile, să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. A opta zi...” Nu în ziua a șaptea, ci: „În ziua a opta să aveți o adunare sfântă și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc; aceasta să fie o adunare de sărbătoare: să nu faceți nicio lucrare de slugă în timpul ei.”

De ce? Pentru că lucrările voastre s-au încheiat. Voi ați intrat în odihna voastră, iar acum este lucrarea Lui în voi, este Duhul Sfânt.

Așadar, aceasta era ultima sărbătoare și ținea șapte zile, iar la sfârșitul ultimei zile din acestea șapte, în ziua a opta, urma să fie încă o sărbătoare. Ziua a șaptea este încheierea, desăvârșirea tuturor sărbătorilor. Când ajungem la sfârșitul

sărbătorilor, nu mai există alte sărbători, răscumpărarea este făcută, ciclul răscumpărării este încheiat. Apoi, în ziua a opta, urma să se țină o adunare de sărbătoare. Când S-a ridicat Isus acolo sus? În ziua a opta, nu în ziua a șaptea; nu în Sabat, ci în ziua de după Sabat.

Așadar, avem șapte sărbători, iar a șaptea ținea șapte zile. Și ce urmează când de șapte ori șapte sunt încheiate? Șapte ori șapte este patruzeci și nouă. Ce urmează după patruzeci și nouă de zile? Cincizeci, Jubileul. Aleluia! Deci, ziua a opta este Jubileul.

Fiți atenți la șapte ori șapte: șapte sărbători, șapte zile, șapte și șapte.

Iată-L pe Isus venind:

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat...” (v. 37).

Aleluia! Există un Glas care a venit la sfârșitul a șapte ori șapte, există un Glas care a venit și a strigat ceva.

Știți cum sărbătoreau evreii Sărbătoarea Corturilor în zilele în care trăia Isus? Preoții mergeau în fiecare zi, timp de șapte zile, la scaldătoarea Siloamului și luau de acolo un ulcior cu apă pe care o duceau sus în Templu și o turnau acolo. Prin aceasta, simbolizau apa care a ieșit din Stâncă în călătoria prin pustie. Dar în ziua a opta, nu mai mergeau la scaldătoare. Așadar, după șapte zile, Isus a venit în ziua cea mare, în ultima zi, în ziua a opta și a strigat ceva. Ce a strigat El? *„Dacă însetează cineva...”* Despre ce vorbea El? El era Stânca ce l-a urmat pe Moise în pustie, era Stânca lovită din care urma să iasă Fântâna de Apă vie. Evreii nu primeau apă în ziua a opta, iar El le spunea că El este Sursa Apei vie.

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.

Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

Vedeți, în ziua a opta s-a schimbat ceva: ei nu mai mergeau la scaldătoarea Siloamului, dar atunci a venit Fântâna originală; Stânca ce l-a urmat pe Moise prin pustie era acolo. El urma să fie lovit, iar în ziua a opta S-a ridicat și a spus: *„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Eu sunt Stânca!”* Astfel, dacă cineva bea, va deveni Fântâna.

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

Dacă cineva va veni la Fântână, va deveni Fântâna. Când? În ziua a opta. Nu se va întoarce la scaldătoare, ci la sursa originală, iar atunci când ne întorcem la Sursă în ziua a opta, devenim sursa. Ce este aceasta? Pecetele, Mesajul, Planul Răscumpărării, totul. Fiecare simbol, fiecare umbră, fiecare personaj spune aceeași poveste, iar Isus ne-a arătat aceasta.

Ei l-au spus: „Vino la cea de-a șaptea sărbătoare.” „Nu voi merge”, a răspuns El, dar S-a dus în taină. Ei nu au știut, dar El era acolo și lucra printr-un om din Kentucky, pentru că a venit în taină, în cea de-a șaptea zi a săptămânii. Ei n-au știut nimic, dar când s-au încheiat sărbătorile, S-a auzit un Strigăt puternic, o chemare. Ce era aceasta? În prima zi a săptămânii, la răsăritul soarelui avea să fie deschisă o Pecete.

Să mergem în Apocalipsa 10.1-3.

Prieteni, acest Cuvânt este desăvârșit, este dincolo de înțelegerea umană, dincolo de intelect. Dumnezeu a așezat totul aici cu mii de ani în urmă și a fost cercetat, studiat de oameni; unii au înțeles bine unele lucruri, alții au greșit, dar totul a fost descoperit în zilele din urmă și arătat Miresei, pentru că El vrea să știm unde ne aflăm.

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.”

Ce este acesta? Același Strigăt puternic, aceeași chemare. El a strigat, El a îndepărtat Pecetele. Când a făcut aceasta? În epoca a șaptea a Bisericii? Nu, aceasta s-a întâmplat dincolo de epocile bisericilor, după ziua a șaptea. Prieteni, aceasta este o nouă zi, este Epoca Miresei.

Noi nu suntem aici ca să trăim în Laodicea. Desigur, Laodicea continuă pe pământ, pe partea firească ea merge înainte, iar trupurile noastre de carne sunt prinse în

ea. Lumea este prinsă în Laodicea și Laodicea va merge în Necaz, dar acum a existat un Strigăt care S-a auzit, o Pecete care a fost ruptă, o înviere care a avut loc în această a opta zi. Dacă nu putem vedea ziua a opta, dacă nu vedem venirea Lui tainică din ziua a șaptea, nu vom vedea nici Strigătul din ziua a opta și nu vom auzi niciodată Glasul învierii. Ce a fost Glasul învierii? A fost un Strigăt puternic, cum răcnește un leu și cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor. Ce este aceasta? Chemarea din prima zi, dimineața devreme, la răsăritul Soarelui. Aleluia!

Să ne întoarcem la Ioan 11 ca să privim la încă o poveste și să petrecem puțin timp cu ea. Aceste relatări ne sunt foarte familiare, dar cumva, au tot timpul ceva nou. Noi trebuie să vedem că Isus nu a făcut niciodată pași greșiți sau calcule greșite, ci tot ce a făcut El, a fost rânduit mai dinainte, a fost desăvârșit.

Când citim în Biblie, ne întrebăm adesea: „De ce a făcut aceasta? Este ciudat!”, dar toate lucrurile sunt făcute cu un scop. Care este scopul? Scopul Său a fost să ne arate Pecetea, pentru că ele sunt Taina Răscumpărării. El a venit pentru Răscumpărare și tot ce a făcut de-a lungul Scripturii, are de-a face cu Răscumpărarea, iar descoperirea Pecetilor este descoperirea Răscumpărării. Dacă putem înțelege aceasta, avem cheia care deschide Scripturile.

Ioan 11.1-3:

„Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav.

Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și l-a șters picioarele cu părul ei și Lazăr cel bolnav era fratele ei.

Surorile au trimis la Isus să-l spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”

„După aceste vorbe, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn.”

Isus nu a fost niciodată în necunoștință de ceea ce se întâmpla. El știa că Lazăr era bolnav, știa ce boală avea și știa că el murise. El știa aceasta și nu avea nevoie de nimeni să-i spună. Astfel, El le-a spus ucenicilor Săi:

„Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn.”

Ucenicii l-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.”

Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna câpătată prin somn.

Atunci, Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit.” (v.11-14).

Vedeți, ei nu au înțeles taina, de aceea Isus le-a spus clar: „Lazăr a murit.”

În Efesenii 2.1 scrie: „Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre.”

Așadar, noi suntem în același punct ca și Lazăr. Amin! Noi am stat în același loc pentru că am fost morți în greșeli și păcate. Sămânța din noi dormea, nu se mișca nimic. De aceea, a trebuit să fie o înviere pentru că sămânța trebuia să vină la Viață, iar Isus este singurul care putea să facă aceasta. De ce? Pentru că El este Puterea de aducere la Viață; El este Soarele, iar când Lumina Soarelui, când Lumina Fiului lui Dumnezeu lovește sămânța, ea vine la Viață.

În textul citit, Isus a spus: „Lazăr este mort. Trebuie să merg să-l trezesc.” Aleluia! Isus știa că moartea nu este o problemă și că tot ce trebuia să facă, era să-l trezească.

Noi am fost morți în păcate și în greșeli, dar aceasta nu a fost o problemă pentru Hristos, fiindcă tot ce a trebuit să facă El, a fost să ne trezească; și există un anumit fel în care ne trezește El. Amin!

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre,

în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” (Efesenii 2.1-6).

Despre ce vorbim noi? Despre înviere și răpire. Noi trăim într-o zi în care Cuvântul devine atât de real încât nu mai așteptăm o înviere și o răpire, ci ne aflăm chiar acum în ele. Amin! Iar ceea ce este acum duhovnicește, se va manifesta cu siguranță și firește, fizic. Nu există nici o îndoială în legătură cu aceasta, dar dacă nu înțelegem partea duhovnicească, nu vom ajunge niciodată la cea firească.

Așadar, noi trebuie să fim conștienți de faptul că aceasta este ziua învierii, că acesta este timpul răpirii Bisericii. Aleluia!

Diavolul încearcă să ne facă să privim în viitor, dar noi nu mai avem nici un motiv să privim în viitor, pentru că dacă privim înapoi, noi am înviat atunci când a înviat El, iar când a fost înălțat El, am fost înălțați și noi, ceea ce înseamnă că totul este deja încheiat în Numele lui Isus Hristos. Noi suntem aici numai pentru a parcurge porțiunea noastră din poveste. Cum știm că vom reuși: Noi am reușit deja.

Mireasa trebuie să intre într-o odihnă atât de reală încât să înțelegem: „Nu mai există nici o osândire, nici o judecată, pentru că am trecut de la moarte la Viață.” De ce? Pentru că atunci când a murit El, am murit și eu. De ce? Pentru că prin descoperire, eu am recunoscut că mă identific cu El, sunt parte din El, am venit de la El și mă întorc la El și El și cu mine suntem Același. Eu sunt o părticică din ceea ce El a fost în plinătate și această părticică a fost acolo în plinătate. El a suferit, a plătit prețul nelegiurii lumii și a devenit păcat pentru noi, iar noi am devenit neprihănirea lui Dumnezeu și nu mai putem fi judecați, osândiți sau pierduți.

Vedeți, acesta este singurul fel în care își va ocupa Mireasa locul.

Dacă veniți doar cu o jumătate de inimă și spuneți: „Poate sunt osândit, poate sunt doar la jumătatea drumului”, trebuie să înțelegeți că trupul vostru, carnea la care vă uitați în oglindă, nu va fi niciodată vrednică. Oricât de mult veți încerca să faceți voi înșivă ceva, oricât vă veți chinui, nu veți reuși niciodată, pentru că tocmai aceasta a fost lupta în tot Vechiul Testament. Tot timpul, ei au încercat să facă trupul să se alinieze cu Cuvântul, dar nu au reușit și nici noi nu vom reuși vreodată decât dacă Viața Lui este în noi. Aleluia!

Așadar, nu mai priviți într-o oglindă firească, ci uitați-vă în Oglinda Scripturii și recunoașteți-vă pe voi înșivă.

Spuneți: „Eu am fost acolo cu El!” Cum știi aceasta? Prin credință, am în inimă siguranța că am fost acolo. Care este dovada? Nu am nici o dovadă, nu am nici un

certificat. Nu am primit nici o înștiințare. Biserica nu mi-a trimis nici un atestat pe care să-l pot pune pe perete, dar eu am primit totul prin credință și cred cu adevărat în inima mea că acesta este adevărul. Există o dovadă? Sunt multe dovezi, dar dovezile nu pot dovedi nimic, ci numai credința o poate face. Dovezile sunt rezultatul credinței.

Așadar, Mireasa trebuie să ajungă în punctul în care să poată spune: „Am reușit deja! Am fost mort în greșeli și în păcat, dar sunt deja înviat! El a venit și m-a trezit, iar acum sunt viu în vecii vecilor.”

Vedeți, noi trebuie să încetăm să mai vorbim despre trupul nostru! Trebuie să încetăm să mai vorbim despre partea noastră numită trup și să începem să vorbim despre atributul lui Dumnezeu care se află înăuntru - fiul sau fiica lui Dumnezeu. Despre aceasta trebuie să începem să vorbim pentru că **acest „eu” a înviat deja; acest „eu” a intrat deja pe ușa deschisă și stă în locurile cerești. Eu am ajuns deja acolo**. De ce ne temem? Pentru ce mai trebuie să ne facem griji? Pentru nimic!

Desigur, aceasta nu înseamnă să nu trebuie să mai existe pocăință, fiindcă noi trebuie să ne pocăim zilnic.

Fratele Branham a spus că noi alunecăm zilnic. De ce? Pentru că omul acesta este hibrid, vândut păcatului și putred. Astfel, noi trebuie să îngenunchem la sfârșitul fiecărei zile și să spunem: „Doamne, îmi pare rău pentru aceasta, pentru aceea și pentru cealaltă...” De ce ne pocăim noi? Pentru că dorințele noastre s-au schimbat. De ce urâm faptele făcute în trup și le omorâm? Pentru că dorințele noastre s-au schimbat. Noi nu mai iubim firea și poftele ei, ci le urâm pentru că dorințele noastre s-au schimbat. Iar la sfârșitul zilei spunem: „Doamne, îmi pare rău pentru lucrul acesta, pentru privirea aceea, pentru gândul acela...” Ce facem prin aceasta? Acuzăm faptele trupului. Vedeți? Mărturisim că nu noi suntem acesta, ci vasul, trupul în care ne aflăm, iar noi suntem responsabili de vas. Absolut! Noi nu suntem trupul acesta, dar acest vas va fi schimbat și proslăvit. Ceea ce este astăzi de lut, într-o zi va fi de aur. Astăzi trăim în acest lut, dar într-o zi vom trăi într-un trup dumnezeiesc, proslăvit. Aleluia!

Așadar, Isus a mers la mormântul lui Lazăr, iar pe drumul de întoarcere a zis: „Lazăr, prietenul Meu doarme, dar Mă duc să-L trezesc.”

„Este bine dacă doarme”, au răspuns ucenicii, dar atunci Isus le-a spus clar: „Lazăr

a murit.”

Și noi am fost morți în păcat și nelegiuire, dar de fapt dormeam. Însă a fost nevoie de un Glas și este Unul singur al Căruia Glas putea să ne trezească. Așadar, a fost nevoie de Glasul Cuiva ca să fim treziți. Amin!

În Ioan 11.17 scrie:

„Când a venit, Isus a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt.”

Isus a făcut totul cu un scop, cu un motiv. Astfel, El a venit să-l trezească pe Lazăr în a patra zi, iar când a ajuns acolo, a existat o luptă între Viață și moarte, între calul gălbui și Vultur. Această luptă are loc în Pecetea a patra.

La sfârșitul epocilor bisericilor, când am ajuns la Pecetea a patra, exista un călăreț care călărea un cal gălbui și un vultur care zbura, exista o luptă între Viață și moarte. De aceea, acum El a trebuit să vină în a patra zi. Isus a știut că biserica a murit când a luat duhul nicolait, când acesta a pătruns înăuntru în prima epocă. El a știut aceasta chiar atunci.

„Boala a venit peste Lazăr, dar Eu trebuie să aștept.” Vedeți? El știa că Lazăr murise, știa că dormea, dar trebuia să aștepte pentru că nu putea veni decât în a patra zi. Aleluia! Iar atunci, în a patra zi, acolo a stat marele Vultur, Profetul și calul gălbui care îl avea pe Lazăr în mormânt, peste el fiind pusă pecetea morții.

Așadar, în a patra zi, în Pecetea a patra urma să fie un Strigăt al Vulturului, o Pecete care a fost ruptă și o înviere. Aleluia!

Prieteni, dacă știm Pecețile, știm totul, pentru că Dumnezeu a descoperit Taina Răscumpărării. Amin!

Să mergem la versetul 20:

„Când a auzit Marta că vine Isus, I-a ieșit înainte, iar Maria ședea în casă.

Marta a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Isus i-a zis: „Fratele tău va învia.”

„Știu”, I-a răspuns Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi.” (v.20-24).

Aleluia! Atunci El i-a spus: „Nu în ziua de apoi, ci **astăzi!**” Vedeți, El a venit și a spus: „Nu așteptați până în ziua aceea! Eu sunt aici acum și în interiorul Meu există un Glas care-L poate învia pe fratele tău!” De ce? „Pentru că este a patra zi de când a murit, iar Eu stau aici acum,

Cuvântul făcut trup, și voi striga cu Strigătul unui Vultur, iar el va trăi!” El corecta Biserica. Ea nu se îndoia de Cuvântul lui Dumnezeu, de Isus Hristos, de Puterea Sa, fiindcă a spus: „Știu, știu!”, dar era confuză. Astfel, spunea: „Știu că va fi o înviere viitoare”, dar Isus i-a zis: „Ai trecut pe lângă ea, nu ai văzut-o, pentru că Eu sunt învierea.”

Prieteni, El este în scenă acum, în prezent, iar învierea a venit. Nu va veni, ci a venit. Când? În a patra zi. Învierea a venit în Pecetea a patra. Aleluia!

„Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Isus i-a zis: „Fratele tău va învia.”

„Știu”, I-a răspuns Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi.”

Vedeți, ea cita Cuvântul, nu era ignorantă cu privire la Scripturi, dar nu vedea ziua în care trăia. Ea cunoștea făgăduința, Cuvântul, știa că Acela era Hristos pentru că-l unsesese picioarele, prinsese o descoperire, dar nu vedea ziua. Aleluia!

„Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața.”

Nu într-o zi viitoare, ci El este învierea acum.

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Ce întrebare!

„Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.” (v. 25-27).

Vedeți, El i-a dat o descoperire care-i arăta care era scopul venirii Sale. Care era scopul venirii Sale? Învierea. Acesta a fost scopul primei Sale veniri și tot acesta este scopul celei de-a doua veniri: învierea! Aleluia!

Să citim mai departe:

„Isus S-a înfiorat din nou în Sine și S-a dus la mormânt. Mormântul era o peșteră, la intrarea căreia era așezată o piatră.” (v.38).

Vedeți, era exact ca în dimineața învierii lui Isus Hristos: acolo era o piatră care fusese așezată peste mormânt.

Ei au folosit chiar Cuvântul ca să acopere poporul și să-l țină în moarte denominațională, dar piatra aceea trebuia dată la o parte. De ce? Pentru că trebuia să fie deschisă o Ușă. De fiecare dată când urmează să fie o înviere și o răpire, trebuie să fie deschisă o Ușă. Aleluia! Amin!

„Dați piatra la o parte”, a zis Isus. Marta, sora mortului, I-a zis: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.” (v.39).

Unde era Lazăr? În pământ. Unde ne aflăm noi? În pământ. Unde se afla sămânța lui Dumnezeu rânduită mai dinainte? În peștera voastră, îngropată în pământ, iar peste ea era pusă o pecete, o piatră. Aleluia! Ea zăcea acolo adormită, dar în a patra zi a venit Fiul omului, iar El va porunci să fie deschisă ușa și va chema Viața care se află în peșteră să iasă afară. Peștera sunteți voi, trupul vostru și înăuntrul lui se află o sămânță rânduită mai dinainte la Viața veșnică dar Ceva o va chema să iasă la suprafață. Aleluia!

„Dați piatra la o parte”, a zis Isus. Marta, sora mortului, I-a zis: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile.”

Isus a ajuns la timp, însă Marta i-a zis: „Tu nu știi cât timp a trecut? Au trecut două mii de ani de la zilele apostolilor, deci cum se va mai putea întoarce înapoi la același fel de Viață?”

A trecut atât de mult timp de la prima biserică, din zilele lui Pavel, au trecut patru zile, patru Peceti, dar acum, în Pecetea a patra, Fiul omului este aici!

Vedeți, în scenă era un Profet, un Vultur care putea striga, dar Marta I-a spus: „Au trecut patru zile!”, de parcă Isus nu ar fi știut aceasta. El a ajuns exact la timp și a spus: „Dați piatra la o parte!”

Să citim mai departe:

„Isus i-a zis: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?”

Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat.

Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.”

După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” (v. 40-43).

Fratele Branham a spus că El a trebuit să-l cheme pe Lazăr pe nume pentru că dacă ar fi spus numai: „Vino afară!”, atunci ar fi avut loc învierea tuturor celor adormiți. De ce? Pentru că El este Glasul învierii. El a fost întotdeauna Glasul învierii și va fi întotdeauna Glasul învierii. Aleluia!

„Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.” (v. 44).

Când a ieșit afară, Lazăr a ieșit legat cu fâșiile de pânză ale denotațiunilor. Ele i-au înfășurat trupul pentru că era mort. Vedeți, ei nu se așteptau ca biserica să trăiască din nou. Astfel, l-au înfășurat în păreri, încercând să păstreze ceva, dar când Dumnezeu a făcut Strigarea pentru înviere, când Isus a strigat, el a ieșit afară, însă pentru că era încă legat, El a spus: „Dezlegați-l! Aruncați dogmele, părerile și eliberați-l!”

Ce este aceasta? Învierea, Jubileul, chemarea la libertate, strigătul Vulturului, Fiul omului. Este același lucru.

Prieteni, suntem liberi pentru că aceasta este ziua noastră!

Să mergem în Apocalipsa 4. Este greu să stăm departe de Cartea Apocalipsei pentru că aceasta este Cartea Miresei. Noi am mai citit aceste versete, dar putem să le mai citim de încă o sută de ori în săptămâna care urmează. Capitolul 4. Ce este „patru”? Cifra izbăvirii. Ziua a patra, Pecetea a patra, capitolul patru din Apocalipsa. Nimic nu este întâmplător sau din greșeală, prieteni.

„După aceste lucruri, m-am uitat...” (v.1). După care lucruri? După epocile bisericilor. După ciclul de șapte, după ce El încheie cu șapte. După încheierea epocilor Bisericii, deci:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.”

După aceasta, Cineva a dat piatra la o parte. Cine a dat piatra la o parte? Slujba profetică ce a venit să lege toate capetele lăsate libere. El a dat piatra la o parte, iar atunci în ceruri a fost deschisă o ușă. Ioan a putut vedea ușa deschisă, dar nu a putut intra prin ea până când nu a auzit sunetul Trâmbiței, chemarea Trâmbiței.

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.” Piatra a fost dată la o parte.

„Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine...”

O trâmbiță nu sună încet, deci a fost o chemare puternică. Dar această Trâmbiță nu a sunat: „Ta, ta, ta!”, nu a fost neclară, ci a vorbit cu el, a fost un Glas. Ce Glas? Glasul învierii.

„...sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Lazăre, vino afară!”

El a spus: „Mireaso, suie-te aici!” Ce a făcut El? Ne-a strigat numele.” Cum ne-a chemat El numele? Desigur, nu a strigat: „Bob, Chad, Larry sau Tom!” Nu aceasta a strigat El. Dar ce a făcut? A descoperit Tainele, iar prin faptul că ne-a descoperit Tainele, ne-a strigat numele. Vedeți? El nu a chemat numele din certificatul de naștere, ci **a chemat sământa, atributul, fiul lui Dumnezeu din interior și i-a spus: „Suie-te aici!”**

Același Glas care a fost la mormântul lui Lazăr, în capitolul patru, în Pecetea a patra strigă și spune: „Suie-te aici!”

Câți dintre noi am auzit chemarea Lui? Câți am auzit Trâmbița și am intrat prin Ușa deschisă? El ne cheamă individual. Este adevărat? Cum face El chemarea în mod individual? Prin faptul că fiecare dintre noi primește personal descoperirea lui Isus Hristos. Așa ne strigă El numele și spune: „Suie-te aici! Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna.” Aleluia!

„Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit în Duhul.”

Din păcate, noi nu putem scoate aceasta în evidență destul. Aici în capitolul 4, este o răpire duhovnicească. O urcare duhovnicească prin ușa deschisă, o descoperire duhovnicească a Cuvântului. Aleluia! Noi trebuie să facem mai întâi acest zbor. Dacă dorim să facem acel zbor într-un trup proslăvit, ca să-L întâlnim în văzduh, mai întâi trebuie să facem acest zbor. Apoi, vom îndeplini toate condițiile ca să fim luați în celălalt zbor.

Să mergem acum în Matei 27.50-53:

„Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul.

Și îndată, perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat,

mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat.

Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.”

Aici Îl vedem din nou pe Isus Hristos strigând tare. Ce s-a întâmplat când El a strigat cu glas tare? A fost deschisă o Pecete. Ce Pecete? Perdeaua care pecetluia Slava Shekinah a lui Dumnezeu și-i ținea pe oameni despărțiți de Dumnezeu, s-a rupt în două. Când a strigat cu glas tare, El a rupt perdeaua în două, a rupt Pecetea, iar aceasta s-a deschis descoperind că El nu era în sistem, ci era afară, murind pe cruce. Vedeți, când El a strigat cu Glas tare, a fost deschisă o Pecete, după care a existat o înviere.

Acesta este Glasul care deschide Pecetea, de aceea, în Apocalipsa 10, când vine jos Îngerul puternic, care este Îngerul Legământului, adică Isus Hristos, El strigă cu Glas tare, cum răcnește un leu și cele șapte Tunete fac să se audă glasurile lor. Ce este aceasta? El strigă și rupe Pecetea. Ce produce aceasta? O înviere. Acesta este scopul: învierea Miresei adormite. Unde doarme ea? În peșteri, jos în peșterile pământului, acoperită cu pietre denominaționale. Dar acum, El a făcut strigarea pentru ca piatra să fie dată la o parte, iar fratele Branham a îndeplinit slujba de a da piatra la o parte. El a dat piatra la o parte și ne-a făcut cale liberă spre Tărâmul ceresc, dar cu toate acestea, noi zăceam acolo morți.

Ușa a fost deschisă, dar noi eram morți, de aceea a fost nevoie de un Glas! Nu de glasul meu sau de glasul fratelui Branham, ci a fost nevoie de Glasul învierii care

este Glasul lui Isus Hristos, iar când ne cheamă El, când ne strigă numele, putem trece prin Ușa deschisă. Astfel, noi am fost înviați, aduși la înnoirea vieții și luați sus prin Ușa deschisă. Aleluia! Cât iubim aceasta!

Să mergem acum în Levitic 23.

Dacă nu cunoaștem Vechiul Testament, nu vom înțelege niciodată Noul Testament, iar dacă nu cunoaștem Vechiul și Noul Testament, nu vom înțelege niciodată Mesajul. Biblia este consemnarea Peceții a șaptea, de aceea când a predicat Pecețile, fratele Branham a trebuit să predice toată Cartea. El nu a putut predica doar o bucată de aici și o bucată de dincolo, ci a predicat toată Cartea.

Acesta este motivul pentru care, imediat după ce a predicat cele șapte Peceți, el a spus: „Biblia a devenit o Carte nouă pentru mine.” El nu a spus: „În Carte sunt cuvinte noi”, pentru că atunci când au fost rupte Pecețile, când a fost dată perdeaua la o parte, au răsunat Tunetele, iar el a putut vedea ce a fost acolo tot timpul, a putut vedea că ceea ce zăcea în întuneric a devenit clar.

În predica „Răsăritul Soarelui”, fratele Branham a mers în Levitic și a început să vorbească despre snopul legănat în ziua când se sărbătoreau întâile roade.

Să citim deci, din Levitic 23.1-11:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Iată sărbătorile Domnului, pe care le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele:

Șase zile să lucrați, dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă. Să nu faceți nicio lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului în toate locuințele voastre.

Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veți vesti la vremile lor hotărâte.

În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paștele Domnului.”

Noi știm că Isus Hristos a împlinit această sărbătoare ca Miel pascal. El a murit în ziua Paștelui, a murit exact în același timp în care preotul ucidea mieii pascali în

Templu. Exact în același timp a fost răstignit Isus. Amin!

„Și în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi Sărbătoarea Azimilor în cinstea Domnului; șapte zile să mâncați azimi.”

Azimile sunt Cuvântul curat al lui Dumnezeu, Hristos. Deci, timp de șapte zile urma să fie un Cuvânt curat, nepângărit. Atunci se mâncau numai azimi, iar azimile sunt Isus Hristos.

„În ziua întâi, să aveți o adunare sfântă: atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă.

Șapte zile să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a șaptea să fie o adunare sfântă: atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă.”

Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârgă a secerișului vostru.

El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat.”

Așadar, avem un ciclu de trei sărbători, iar în continuare aș vrea să le așez peste răstignirea lui Isus Hristos. Isus Hristos a fost răstignit și a murit de Paști. El este Mielul nostru pascal pentru că El este Neprihănirea noastră și a plătit prețul făcându-ne dreți.

Azimile sunt El, pentru că El este Cuvântul curat și nepângărit, iar sărbătoarea Azimilor începea sâmbăta, în ziua de după răstignire. Deci, ziua următoare de după Paști era sărbătoarea Azimilor.

Ziua următoare după Sabat, care pentru noi este duminica, era ziua în care evreii legău snopul, aceasta fiind ziua întâilor roade. Astfel, ei luau prima parte a recoltei care ajungea la maturitate, la coacere, și o legău înaintea Domnului ca să poată fi primită pentru noi.

Să citim încă o dată:

„El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit... (În limba engleză scrie: „...ca să fie primit pentru voi”).

Așadar, Isus a murit de Paști. El este Neprihănirea noastră, El este Pâinea nedospită, azimile, sfințirea noastră și tot El este Întâiul Rod care a înviat dintre cei care dormeau și care era legănat înaintea Domnului, ca să fie primiți toți, toată recolta. El era legănat duminica, în ziua învierii.

Deci, avem trei sărbători: 1, 2 și 3, toate având loc în Isus Hristos: moarte, îngropare și înviere; neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt. Aleluia! Toate au zăcut în toți anii aceștia în Levitic.

Fratele Branham a vorbit despre întâile roade, despre sărbătoarea întâilor roade care era legănarea snopului, în predica „Răsăritul Soarelui”:

„Dacă exista o ceremonie sfântă, trebuia să aibă loc în ziua de Sabat, care este a șaptea zi a săptămânii, sâmbăta. Dar ați observat că în această aducere aminte, legănarea trebuie făcută în prima zi a săptămânii?”

Snopul, care era din primele semințe semănate, care au crescut și erau coapte, era tăiat și dus la preot, iar el îl lua și îl legăna înaintea Domnului pentru trecerea lor, pentru ca ei să primească trecere. Ei mergeau cu snopul lor și el trebuia să-l legene înaintea Domnului...

Nu în ziua de Sabat care era ziua a șaptea, ci în prima zi, pe care noi o numim „duminică”, d-u-m-i-n-i-c-ă.”

Aleluia! Acest lucru este atât de adânc, pentru că ceea ce se petrecea atunci nu avea loc în ziua a șaptea, nu avea să se întâmple în cele șapte epoci ale Bisericii, ci după trecerea celor șapte epoci ale Bisericii, în ziua a opta, o nouă zi. Ce urma să facă El atunci? El urma să ia primele roade și să legene snopul. De ce? Pentru trecerea noastră. Nu pentru trecerea grâului, ci pentru trecerea noastră. Aceasta ne-a spus fratele Branham.

Acest ciclu continuă, iar în continuare, în aceeași predică, el a spus:

„El a fost legănat în ziua de Rusalii, „când a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, care se legăna,” și a fost legănat deasupra poporului, al poporului rusalistic care la Rusalii era în camera de sus și aștepta să vină binecuvântarea.”

Aici, fratele Branham a luat snopul și l-a adus la Rusalii. Când S-a ridicat din pământ, la învierea Sa, Isus Hristos a fost legănat deasupra poporului. Aceasta a fost învierea: legănarea deasupra poporului pentru a arăta că atunci a primit

trecere tot Vechiul Testament. Toți cei care au jertfit miei așteptând Mielul lui Dumnezeu, au trecut și au trebuit să aștepte în pământ până când a venit la suprafață întâiul Rod al învierii, iar când a înviat, El a fost legănat în învierea Sa înaintea poporului și toți au primit trecere. El a dovedit că era Mielul, a dovedit că era Cel neprihănit; El a putut să-Și dea Viața și s-o ia înapoi, dovedind că tot ceea ce a spus despre El Însuși era adevărat, iar aceasta a adus învierea. Aleluia!

După aceea, fratele Branham a spus: „Apoi, El a fost legănat la Rusalii!”

Să citim mai departe din Levitic 23.15-17:

„De a doua zi după Sabat...”, aceasta fiind ziua în care era adus snopul pentru a fi legănat cu ocazia sărbătorii Întâilor roade.

„...din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi.” (în limba engleză scrie: „șapte Sabate întregi”).

Aceasta urma să se întâmple după șapte Sabate, după un ciclu de șapte Sabate. Atunci se ajungea la o altă sărbătoare. După șapte epoci ale Bisericii.

„Să numărați cincizeci de zile, până în ziua care vine după al șaptelea Sabat, și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare.”

După șapte Sabate, după ce era încheiat șapte, se intra în ziua următoare care era ziua a cincizecea, Jubileul. Rusaliile sunt Jubileul. Fratele Branham ne-a spus că Rusaliile sunt Jubileul. Cincizecimea înseamnă cincizeci.

Șapte Sabate înseamnă șapte ori șapte zile, adică patruzeci și nouă de zile. Astfel, după ce s-au încheiat cele șapte Sabate, ceea ce a însemnat încheierea, trebuia să intrăm în Jubileu pentru că s-a auzit chemarea Trâmbiței care spunea: „Acum sunteți liberi!”

Nu uitați că fratele Branham a spus: „Snopul este legănat din nou la Cincizecime.” Până când citim Biblia, pare un limbaj ciudat.

„Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca să fie legămate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de efă din floarea făinii și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul.”

Aici avem din nou o legănare a întâilor roade. Care sunt întâile roade? Două pâini.

La înviere a fost legănat orzul, semințele, dar după șapte Sabate, după parcurgerea celor șapte Sabate, semințele au crescut, s-au copt și au fost amestecate cu pământul și cu alte elemente și coapte într-o pâine care este biserica. Ceea ce a fost înviat ajunge acum la un trup de credincioși la Rusalii, iar acea primă biserică este prima pâine. Este scris că pâinea aceea trebuia să fie coaptă cu aluat pentru că noi suntem încă într-un trup firesc, încă mai există aluat. Astfel, orzul care a venit la suprafață la prima legănare, alcătuiește pâinea.

Ce s-a întâmplat la Rusalii? Isus Hristos care a înviat, a venit în Mireasa Sa. Ce a fost aceasta? El a fost legănat din nou la Rusalii, dar nu a mai fost legănat într-un snop de orz, ci a fost legănat copt într-o pâine. Atunci a fost legănat într-un trup de credincioși, într-o biserică, într-un popor.

Nu uitați însă că erau două pâini. De ce? Pentru că la această sărbătoare a Rusaliilor avem o biserică Alfa și Omega.

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus: „Noi ne întoarcem înapoi la sărbătoarea Rusaliilor.” Nu la trezirea pentecostală, ci la sărbătoarea Rusaliilor, la Jubileul celor cincizeci de zile, când semnul învierii care a fost dat în această generație trebuie să fie copt într-o pâine, într-un popor, într-un trup, și să fie legănat din nou înaintea Domnului. Cu ce scop? De ce a fost legănat primul snop? Pentru acceptarea noastră, ca să primim trecere înaintea Domnului. El a primit trecere, apoi, când a fost copt într-o pâine, a primit trecere și pâinea. De ce? Pentru că Sămânța primise deja trecere la înviere.

Câți dintre noi știm ce număr are sărbătoarea Rusaliilor? Avem: Paștele, Azimile, Întâile roade și apoi Rusaliile. Deci, Rusaliile sunt a patra sărbătoare, Pecetea a patra, a patra zi. Lazăr a ieșit din mormânt în a patra zi, iar Apocalipsa 4 este înviere.

Este copleșitor! Ori ne-am pierdut mințile, ori acesta este Adevărul. Astăzi aș vrea să spun: Acesta este Adevărul! Este Adevărul și numai Adevărul!

În predica „Răsăritul Soarelui”, scrie:

„El a fost legănat în ziua de Rusalii, „când a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, care se legăna,” și a fost legănat deasupra poporului, al poporului rusalistic care la Rusalii era în camera de sus și aștepta să vină binecuvântarea.”

Ce sunt Rusaliile? Jubileul, numărul cincizeci. Când au loc? După șapte sau după încheiere. Deci, noi nu putem să ne întoarcem înapoi la Rusalii până când nu sunt încheiate cele șapte epoci. De aceea, trezirea penticostală nu a fost trezirea rusalistică, ci doar o restituire a darurilor. Li s-a dat numele de „penticostali”, de la cuvântul din limba engleză „pentecost”, adică „rusalii”, dar noi nu putem avea Cincizecimea până când nu ajungem la Jubileu, ceea ce înseamnă că numele de penticostali nu le-a fost atribuit corect.

Fratele Branham a mai spus:

„Și noi înțelegem că va fi legănat din nou în zilele din urmă, potrivit textului din Luca 17.30, când „Fiul omului va fi descoperit” sau legănat din nou deasupra poporului.”

Deci, ce trebuie să avem din nou la sfârșitul lui șapte, la sfârșitul zilelor Sabatice? Noi trebuie să avem din nou o zi a Fiului. Aceasta a spus fratele Branham, iar noi suntem în ziua despre care a vorbit el, este ziua Fiului, este răsăritul Soarelui.”

„Și noi înțelegem că va fi legănat din nou în zilele din urmă, potrivit textului din Luca 17.30, când „Fiul omului va fi descoperit” sau legănat din nou deasupra poporului.”

Ce este aceasta? Fiul omului a venit jos și S-a descoperit? Ce este aceasta? Semnul învierii. El S-a întors să arate că Isus Hristos este încă viu și face același lucru pe care l-a făcut acum două mii de ani când a fost aici în trupul Său de carne; El S-a întors ca să arate că învierea Sa are încă efect. Când s-a întors înapoi? În al patrulea stagiu, în a patra zi, în a patra Pecete. Și ce s-a întâmplat? Acum, El este legănat deasupra adunării, înaintea Domnului. Și ce au loc? Semne, minuni, vindecări, miracole. Cu ce scop este legănat? Ca să primim noi trecere. Vedeți? Dacă primește trecere El, vom primi și noi. Înțelegeți, prieteni? Noi nu primim trecere pentru că suntem un băiat sau o fată bună, ci primim trecere pentru că Snopul nostru a primit trecere. Când s-a întors semnul învierii, slujba Fiului omului, conform Luca 17.30, și a fost legănat înaintea oamenilor, a primit trecere. Cum știm că a primit trecere? Pentru că au răsunat Tunetele. Ele nu ar fi răsunat niciodată dacă Snopul nu ar fi primit trecere, Pecetele nu ar fi fost descoperite niciodată dacă Snopul nu ar fi primit trecere.

Ce este răsunetul celor șapte Tunete? Trâmbița Jubileului. Acum, Snopul este legănat deasupra adunării pentru trecerea noastră.

Fratele Branham a întrebat: „Cine este Fiul omului?” Ce întrebare! El a spus aceasta după ce a zis:

„Și noi înțelegem că va fi legănat din nou în zilele din urmă, potrivit textului din Luca 17.30, când „Fiul omului va fi descoperit” sau legănat din nou deasupra poporului.

Cine este Fiul omului? „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”

Ce spunea el? Că este același Fiul al omului, aceeași zi a Fiului omului, același Luca 17.30. Ce este Luca 17.30? Este întoarcerea la sărbătoarea întâilor roade, este legănarea snopului, prima parte a câmpului, a Cuvântului care ajunge la maturitatea deplină a recoltei. Care Cuvânt? Cuvântul din Luca 17.30, Maleahi 4, Apocalipsa 3. Acesta a ajuns la maturitatea deplină a recoltei și a fost legănat deasupra poporului. De ce? Ca să primim noi trecere. Cum putem primi noi trecere? Prin faptul că a primit trecere Snopul. Iar acum, această sărbătoare trebuie să ne aducă din nou la Rusalii.

Snopul a fost legănat, dar noi trebuie să ajungem la sfârșitul celor șapte cicluri, trebuie să ne întoarcem înapoi la cea de cincizecea zi, la Apocalipsa 10, la Apocalipsa 4. Noi am auzit chemarea Jubileului, iar Cuvântul care a fost legănat deasupra adunării, trebuie să intre în pâine. Și dacă ceea ce a fost legănat a primit trecere, a primit trecere și pâinea.

Ce este aceasta? Ciclul Răscumpărării. Ce a fost descoperirea Fiului omului în slujba fratelui Branham? El era legănat. Legănarea snopului a avut loc, a primit trecere și profetul a plecat. Ce se întâmpla cu toate acele boabe la sărbătoarea Rusaliilor? Erau coapte într-o pâine, iar acum trebuie să fie legănată pâinea. Acesta este motivul pentru care astăzi, nu ne va ajuta la nimic să continuăm să legănăm snopul, pentru că noi am trecut dincolo de snop. Noi nu putem continua să legănăm snopul înaintea poporului, pentru că snopul a fost deja acceptat. Pentru cine? Pentru noi.

Așadar, noi nu legănăm snopul, pentru că acum are loc o altă legănare a Jertfei, acum, ceea ce a fost în snop a fost copt în pâine.

Poate întrebați: „Ce vrei să spui?” Acum, sămânța a fost amestecată cu voi, în starea voastră hibridă, cu aluat în trupul vostru, cu toate acele lucruri și a fost

coaptă într-o altă pâine. Astfel, avem cele două pâini ale sărbătorii Rusaliilor, biserica Alfa și Omega. Acum este legănată a doua pâine, este Viața din Mireasă, este venirea lui Hristos în Mireasă, este Hristos în chipul Miresei; acum pâinea este legănată deasupra poporului. Aleluia!

Unii oameni vor să legene în continuare snopul, dar snopul a fost legănat și acceptat. Încetați să mai legănați snopul, pentru că acum este timpul pâinii, acum sunt Rusaliile, este Jubileul, este venirea lui Hristos în Mireasă! Unde vine El? În trup, în trupul vostru, în trupul vostru hibrid, în trupul vostru cu aluat. Jertfa, snopul legănat a fost copt în trup, iar acum, deasupra poporului este legănat Trupul lui Hristos, Mireasa. Acum este manifestarea Vieții, a Cuvântului care curge prin voi, pentru că tot ce era în snopul legănat este acum în Mireasă. Aleluia! Iar Aceasta este legănată acum deasupra oamenilor.

Să citim mai departe din predica „Răsăritul Soarelui”:

„Hristos a fost Primul care a înviat dintre toți profeții și așa mai departe. El a fost preumbrit în multe locuri și a fost Întâiul Rod al celor care dormeau. La venirea lui Hristos în Mireasă...”

Cum vine El a doua oară? În snop, în snopul rusalistic. De aceea, fratele Branham ne-a dus înapoi la Rusalii. Nu la a fugi, la a ne învârti în cerc, la a cânta și a vorbi în limbi, ci ne-a dus înapoi la Cincizecimea adevărată, originală. Ce este Cincizecimea? Jubileul. Ce s-a întâmplat la Jubileu? Snopul pentru legănat a intrat în popor. Acesta era Jubileul. Aleluia!

„El a fost primul Rod al celor care dormeau. La venirea lui Hristos în Mireasa ieșită afară din biserică, în zilele din urmă, va trebui să fie din nou un Snop legănat.”

A fost legănat? A primit trecere? (Adunarea spune: „Amin!”). Atunci, și voi ați primit trecere. Dacă snopul a primit trecere, ați primit și voi. Aleluia! Mireasa trebuie să ajungă în punctul în care să înțeleagă **cine este Ea.** Ea este Mireasa fără pată și fără zbâncitură a lui Isus Hristos, dar nu prin propria ei virtute.

Rut a fost răscumpărată pe deplin, dar nu datorită virtuții ei, nu prin propria ei putere, prin abilitatea ei, ci pentru că Boaz a plătit prețul, a mers la poartă și a făcut tot ce trebuia. Boaz a împlinit totul, nu Rut.

Hristos este totul: Hristos a trimis profetul, Hristos a împlinit cele șapte cicluri,

Hristos a venit în a opta zi, Hristos a adus unghiul Vulturului, Hristos a legănat snopul deasupra poporului, Hristos este plinătatea Cuvântului care S-a întors înapoi, El L-a legănat deasupra poporului și a fost primit. Iar acum, noi am primit trecere pentru că am văzut că snopul a primit trecere. Aleluia!

„Legănarea snopului! Ce era snopul? Primul care ajungea la maturitate, primul care dovedea că era grâu, care dovedea că era un snop.

Aleluia! Sunt sigur că înțelegeți despre ce vorbesc. A fost legănat deasupra poporului, iar prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere.”

Despre ce este Apocalipsa 10? Despre înviere. Despre ce este Apocalipsa 4? Despre înviere. Totul este despre înviere. Fratele Branham a spus într-un mesaj al cărui titlu nu mi-l amintesc acum:

„Acum, El cheamă un popor și le arată semnul învierii. De ce le arată semnul învierii? Pentru că ei sunt poporul învierii.”

De ce a arătat El semnul învierii în această zi? Pentru că aceasta este ziua pentru poporul învierii. Nu un alt semn, ci semnul învierii. De ce? Pentru că noi suntem poporul învierii. De aceea, a fost arătat acest semn.

„...iar prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei...”

Acum, El vorbește despre epocile bisericilor. A schimbat tiparul și nu mai vorbește despre șapte cicluri de șapte, nici despre ziua a patruzeci și noua, ci vorbește despre ziua cea mare de la sfârșitul celor șapte sărbători.

„...iar prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denominaționalismul întunecat; va fi un Mesaj, că maturitatea deplină a Cuvântului S-a întors înapoi din nou în puterea Sa deplină și este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care le-a făcut El în trecut.

„Pentru că Eu trăiesc, trăiți și voi.” El îi vorbea Soției Sale: „Pentru că Eu trăiesc, trăiți și voi.” Ce înviere a fost aceea! Și ce înviere este aceasta!”

„Ce înviere a fost aceea!” Care înviere? Învierea lui Isus Hristos.

„Și ce înviere este aceasta!” Același lucru.

„Și ce înviere este aceasta! Să fii înviat din morți! „Să fii făcut viu în Hristos Isus”, prin puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu.

El a fost legănat deasupra lor. Cuvântul, ceea ce era El, a fost legănat deasupra lor în ziua de Rusalii. Cuvântul făcut trup. Așa cum am spus, acum trebuie să fie legănat din nou în zilele din urmă.”

Când a predicat mesajul „Răsăritul Soarelui”, fratele Branham a luat textul din Romani 8, și a petrecut o bună bucată de vreme asupra lui.

Să citim și noi din Romani 8.10-11:

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihăririi.

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.”

Știți că aceste versete nu sunt la viitor, ci la prezent?

„Dacă Duhul care L-a înviat pe Hristos Isus este în voi...” Ce Duh L-a înviat pe El din morți? Propriul Său Duh pentru că El a spus: „Am putere să-Mi dau Viața și am putere S-o iau din nou.” Deci, nu a fost un alt duh, ci același Duh. Iar dacă același Duh este și în noi, El va aduce la Viață trupurile noastre muritoare acum, chiar acum!

Fratele Branham a vorbit despre aceasta în predica „Răsăritul Soarelui” și a spus:

„Voi obișnuiți să aveți poftă lumești, obișnuiți să beți, să mergeți la petreceri, dar nu mai faceți aceasta. Ce v-a determinat să vă opriți? Puterea de aducere la Viață a făcut ca trupul vostru să se alinieze cu Cuvântul.

Voi, femeilor, obișnuiți să aveți părul scurt, iar voi, bărbaților, obișnuiți să aveți părul lung, să fiți bețivi, dependenți de droguri, curvari, cu poftă trupești și minți firești.”

Noi obișnuim să avem toate aceste lucruri, dar ce s-a întâmplat? Puterea de aducere la Viață, aduce la Viață trupurile noastre muritoare, schimbă felul cum arătăm, felul în care vorbim și gândim. Cine face aceasta? Puterea de aducere la

Viață. Puterea de aducere la Viață îl poate opri într-o clipă pe un dependent de droguri. Mulți dintre voi obișnuiți să fumați, dar ați venit la Domnul, v-ați rugat, și totul s-a oprit într-o clipă. Cine a făcut aceasta? Puterea de aducere la Viață. Și dacă Puterea de aducere la Viață poate îndepărta un demon de poftă din trupul vostru, dacă puterea acelui demon este îndepărtată, înseamnă că această Putere de aducere la Viață poate să învie și trupul vostru. Vedeți? Cum se face că ei au putut să trăiască acest Cuvânt? Este Puterea de aducere la Viață. Ce a adus-o? Legănarea snopului, iar la Rusalii, la chemarea Jubileului, acesta a fost copt în pâine, Viața care a fost legănată deasupra adunării, a venit acum în formarea chipului Miresei și face ca trupul nostru să se alinieze cu Cuvântul.

Cuvântul spune că „dacă un bărbat se uită la o femeie și o pofteste, a și săvârșit curvie cu ea”, dar Puterea de aducere la Viață ne ajută să nu mai facem aceasta.

„Dacă iubiți lumea și lucrurile din ea, dragostea lui Dumnezeu nu este în voi.” Puterea de aducere la Viață va face ca trupul nostru să nu mai facă aceasta. Deci nu Puterea voinței noastre va face aceasta, ci Puterea de aducere la Viață. Aceași Viață care era în Bob la Rusalii, acum este din nou în bob, este legănat din nou. Puterea de aducere la Viață a făcut ca trupul nostru să se alinieze cu Cuvântul, iar dacă a făcut aceasta, de ce va fi nevoie ca să fie schimbată structura ADN-ului nostru, ca să fie schimbată structura trupului nostru de carne, astfel încât să fie un trup proslăvit? De Puterea de aducere la Viață. De o Putere de aducere la Viață diferită? Nu, de aceeași Putere de aducere la Viață!

Vorbind despre Enoh, fratele Branham a spus:

„A existat un om care se numea Enoh. El a umblat timp de trei sute de ani cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și a avut o mărturie care era: „Nu am încălcat nici măcar o dată Cuvântul Său.” El a devenit atât de plin de puterea de aducere la Viață încât atunci când a fost atins de dinamică, atunci când dinamica a atins mecanica, nici măcar nu a mai trebuit să moară, ci a fost luat Acasă sus... A mers pur și simplu și a spus: „Oricum, sunt un om bătrân. Am atât de multă putere de aducere la Viață încât voi pleca pur și simplu în sus de pe acest pământ.”

Ce l-a dus în sus? Puterea de aducere la Viață pe care o posedă deja. Dar Enoh nu a avut o Putere de aducere la Viață diferită. Amintiți-vă că el a ridicat piramidele și a avut descoperirea deplină a întregului Cuvânt. Enoh a văzut toată piramida, a înțeles tot Planul Răscumpărării.

Noi ce am văzut? Ce am înțeles? Toată Piramida. Ceea ce Enoh a simbolizat în piatră, noi am văzut în Cuvânt, iar dacă descoperirea aceea i-a dat lui Enoh destulă Putere de aducere la Viață încât a părăsit pământul, ce ne va face nouă aceeași descoperire? Amin! Este Puterea de aducere la Viață prin descoperirea piramidei. Aceasta este ceea ce l-a ajutat pe Enoh să se ridice în sus și aceasta este ceea ce va face și pentru mine și pentru voi.

„Oricum, sunt un om bătrân. Am atât de multă Putere de aducere la Viață încât voi pleca pur și simplu în sus de pe acest pământ.”

Este aceeași Putere de aducere la Viață pe care noi o avem chiar acum.”

Aleluia! Fratele Branham nu a spus că este aceeași Putere de aducere la Viață pe care o vom primi, ci a spus: „Este aceeași Putere de aducere la Viață pe care noi o avem chiar acum.”

Așadar, noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne descopere că această Putere de aducere la Viață este deja aici și lucrează schimbând poftele noastre, dorințele noastre, trupurile noastre, gândirea noastră. Ce este aceasta? Puterea de aducere la Viață a învierii. Aleluia!

Să citim mai departe:

„Când Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ne-a înviat și pe noi și ne-a adus la Viață cu El. Astfel, acum sunteți aduși la Viață, deși atunci nu erați decât un atribut în gândurile Lui. Dar Dumnezeu a văzut totul în El, a văzut încheierea, înțelegeți? Când Dumnezeu a privit în jos a văzut trupul...”

Duhul L-a părăsit în grădina Ghetsimani pentru că El trebuia să moară ca Om. Prieteni, țineți minte că El nu trebuia să moară pentru că era Dumnezeu. Dumnezeu a uns acel trup, care era un trup uman. Dacă El ar fi mers sus ca Dumnezeu, nu ar fi trecut niciodată prin acel fel de moarte pentru că Dumnezeu nu poate muri. Dar țineți minte: El a mers acolo cu voi în El pentru că Dumnezeu nu despărțise încă Mireasa de Mire. Așadar, când Dumnezeu a privit în jos la trupul lui Hristos, El a văzut atât partea bărbătească, cât și partea femeiască.”

Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră? Dacă Dumnezeu ne-a dat neprihănirea, cine ne poate osândi? Când am fost socotiți neprihăniți? Când am fost în El, la Calvar. Cum știm că suntem fără păcat? Pentru că am fost în El, la

Calvar. Noi nu putem plăti prețul de două ori, pentru că L-am plătit deja în El. Aleluia! Acesta este motivul pentru care trebuie să încetăm să mai vorbim despre trupul nostru și să începem să vorbim despre omul din interior.

„Înțelegeți? Ei sunt una, același Cuvânt. Același Cuvânt care vorbea despre Mire, îi vorbește Miresei.

Cum poate veni Mireasa și să eșueze în a manifesta tot ceea ce a fost făgăduit despre El, și cum poate veni Mirele și să nu fie Mireasa? Și dacă El a făcut totul, dovedind aceasta prin faptul că a înviat din morți, atunci nu trebuie să facă și Mireasa același lucru, să fie exact ceea ce a spus Cuvântul că va fi Ea în aceste zile din urmă?”

Când a venit El, a trebuit să dovedească faptul că era Cine spunea că este. Cum a făcut aceasta? Înviind. Este adevărat?

„Și dacă El a făcut totul, dovedind aceasta prin faptul că a înviat din morți, atunci nu trebuie să facă și Mireasa același lucru...?”

Dacă El a trebuit să dovedească printr-o înviere, atunci nu trebuie s-o dovedești și voi tot printr-o înviere? Dacă El a trebuit s-o dovedească prin schimbarea trupului Său, nu va trebui s-o dovedim și noi la fel?

Isus a spus: „Eu am în Mine puterea să-Mi dau viața și am puterea s-o iau înapoi.” Iar dacă același Duh care L-a înviat pe Hristos Isus din morți se află în noi, nu va aduce la Viață și trupurile noastre muritoare? Ce se află în voi? Puterea de a vă da viața și de o lua înapoi. Unde este această Putere? Înăuntru vostru.

Prieteni, noi nu trebuie să ne rugăm pentru răpire. Ea este aici. Nu trebuie să ne rugăm pentru Puterea de aducere la Viață pentru că ea este deja aici. Enoh a văzut piramida și o vedem și noi. Amin! Noi vedem Piatra de încheiere, desăvârșirea; noi avem descoperirea, iar dacă avem Puterea de aducere la Viață, aceasta va învia trupul nostru muritor. Dacă El a avut Puterea de a învia, cum va dovedi Mireasa că o are și ea? Aleluia!

„...nu trebuie să facă și Mireasa același lucru, să fie exact ceea ce a spus Cuvântul că va fi Ea în aceste zile din urmă?”

Prieteni, în ce privește Împărăția lui Dumnezeu, noi am privit tot timpul înapoi la ceea ce a fost înfăptuit și am privit înainte la ceea ce va fi înfăptuit, dar nu am

privit niciodată la ceea ce se înfăptuiește în prezent. Același lucru este adevărat și pentru înviere și răpire. Noi vedem ceea ce s-a înfăptuit și așteptăm ceea ce se va înfăptui, dar nu vedem Puterea de aducere la Viață care lucrează chiar acum. Puterea de schimbare a trupurilor voastre este în voi. Potrivit Scripturilor și Mesajului, Puterea a fost coaptă deja în pâine, de aceea, eu cred că trebuie să începem să ne comportăm ca atare. Puterea de aducere la Viață este aici, așa că nu mai trebuie să cedăm înaintea păcatului! Noi nu trebuie să cedăm în fața poftelor, a dorințelor, a ispitelor, deoarece Puterea de aducere la Viață este aici ca să le oprească.

Voi spuneți: „Nu știu cum să biruiesc!” Mergeți la Puterea de aducere la Viață și spuneți: „Doamne, am nevoie de Ceva care să mă ajute. Nu știu cum să biruiesc, dar Tu ești Puterea de aducere la Viață, iar dacă nu Te am, am nevoie chiar acum de Tine în viața mea, ca să mă aduci la Viață. Am nevoie de Puterea de aducere la Viață ca să pot birui aceasta sau aceea. Nu am nevoie de puterea mea, ci de Puterea de aducere la Viață.”

Ceea ce era în snopul legănat este acum în biserică, iar aceasta este Puterea de aducere la Viață.

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus:

„Voi spuneți că așteptați învierea, dar învierea vă așteaptă pe voi”.

Unde este învierea? În Mireasă. Unde a mers învierea, Puterea de aducere la Viață, Viața înviată din snop? În pâinea de la Rusalii. Când? La cincizeci de zile, în Jubileu. După șapte cicluri de șapte, a fost o a cincizecea zi, a fost un Jubileu, iar atunci, Viața a intrat în Biserică.

Ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset? Ce s-a întâmplat la deschiderea Peciților? Ce sunt toate acestea? Este Dumnezeu care aduce Viața snopului legănat înapoi în Biserică, iar acum, El este aici în forma chipului Miresei.

Voi ziceți: „Noi așteptăm schimbarea trupului!” Încetați să mai așteptați și lăsați ca trupul vostru să se schimbe zilnic. Schimbat atât de mult de la poftă și dorințe, încât toți atomii și moleculele din el să se schimbe și să devină proslăvit. Nu așteptați o schimbare a trupului, ci umblați într-o schimbare a trupului! Umblați zilnic în aceasta!

Spuneți: „Nu voi ceda în fața poftelor și a ispitelor, nu voi minți, nu voi înșela, nu voi fura și nu voi da acest trup pradă poftei firii pentru că Puterea de aducere la Viață este aici, iar eu umblu zilnic în schimbarea trupului meu și continui să merg mai sus și mai sus și mai sus, până când voi pleca de aici!”

Aceasta este ceea ce a făcut Enoh. El a umblat cu Domnul și a continuat să umble cu Domnul. În ce umbla el? În descoperire, în descoperirea deplină. De ce? Enoh era al șaptelea patriarh și a umblat în descoperirea deplină, totală. El a umblat și a continuat să umble până când a plecat din această lume. Umblați în schimbarea trupului!

Domnul își ridică Mireasa mai sus, mai sus și mai sus. De ce? Pentru că lucrurile care erau grele într-un anumit punct, devin ușoare când ajungem mai sus. Acum, nu mai este greu să trăim o viață sfântă, iar când Dumnezeu aduce credința la un anumit nivel, vom începe să scoatem afară draci, să chemăm vindecarea și s-o vedem manifestându-se. Înainte era greu, trebuia să mă gândesc la aceasta, să stau departe și să nu cedez în fața firii. Sfințirea a fost grea până când Dumnezeu m-a adus la un nivel mai înalt, dar acum este ușoară. Este adevărat? Atunci a avut loc sfințirea mea. Apoi, a fost greu să biruiesc luptele minții, dar când Dumnezeu m-a dus mai sus, mi-a fost ușor să le biruiesc.

Acum, Dumnezeu își duce Mireasa la un nivel mai înalt. Ea nu avea credință nici măcar pentru a vindeca o durere de măsea, o gripă sau altceva, dar Dumnezeu o va duce atât de sus încât să primească credința pentru schimbarea trupurilor. Atunci, durerea de măsea nu va mai fi o problemă și nici vindecarea, ci pur și simplu credem Cuvântul și pășim în El, iar El ne dă vindecarea. Este simplu.

Prin ușa deschisă, El a adus Biserica aici sus, într-o înviere, într-o răpire, așa că acum vede Cine este Ea. Mireasa va primi trecere pentru că Snopul a primit trecere. Nu există nimic ce trebuie să dovedim sau să facem, dar într-o zi, Ea va dovedi că este ceea ce a spus că este, iar atunci va pleca de aici într-o schimbare a trupului. Cine face schimbarea trupului? Cel ce Se află deja în interiorul Ei.

Totul a fost turnat înapoi în Biserică, iar Snopul a fost legănat deasupra poporului.

Prieteni, să nu așteptați o răpire, fiindcă o veți rata!

Voi spuneți: „Nu am credință pentru vindecarea mea!” De ce nu treceți mai sus, la credința de răpire, iar atunci vindecarea se va rezolva de la sine. Urcați dincolo de

vindecarea durerii de cap, a gripei, a diabetului sau a cancerului. De ce? Pentru că același Duh care L-a înviat pe Hristos Isus va aduce la viață și trupurile voastre muritoare. El va face ca trupurile noastre să se potrivească cu Cuvântul și prin rănilor Lui, noi suntem deja vindecați. Dacă Ceea ce este acum în noi poate schimba trupurile noastre, nu poate vindeca și cancerul? Vedeți, poate schimba durerea de cap, de genunchi sau de spate.

Oh, prieteni, durerea de genunchi nu este un lucru mare, iar cancerul nu este mai mult decât durerea de dinți! De ce? Pentru că Puterea de aducere la Viață este în Mireasă.

De aceea scrie că „Dacă vă veți pune mâinile peste bolnavi, ei se vor însănătoși.” De ce? Pentru că în interiorul vostru este îngropată Puterea de aducere la Viață. Aceeași Putere de aducere la Viață care L-a înviat pe Hristos Isus din morți, Se află în interiorul vostru. De aceea, **nu este vorba despre punerea mâinilor, ci de contactul cu Puterea aducerii la Viață, este credința că Ceea ce Se află în noi poate ridica pe cineva din boală, din depresie, de sub stăpânirea duhurilor demonice, din dependența de tutun sau de droguri.**

Când Puterea de aducere la Viață poate învia pe cineva din morți, vindecarea nu mai este complicată. Ea pășește într-o schimbare a trupului, așa că lucrurile care păreau dificile nu ar mai trebui să fie o problemă. Ar trebui să fim atât de mult dincolo de acestea, încât să nu mai existe nici un semn de întrebare în mințile noastre.

Prieteni, am văzut noi deschiderea Cuvântului? Treceți prin ușa deschisă! Piatra care acoperea mormântul nostru a fost dată la o parte! Aceasta este învierea!

Fratele Branham a spus că Mireasa este întreținută de Duhul Sfânt, nu de un film, de aceasta sau de aceea. Noi ar trebui să fim atât de departe de aceste capcane vechi, ar trebui să fim mai sus și mai sus, încât vechile lucruri care obișnuiau să ne prindă, să cadă de pe noi pentru că Puterea de aducere la Viață este înăuntru.

Noi nu putem rămâne pentru totdeauna la un nivel scăzut și nu putem spune: „Sunt aici! Încerc să mă sfințesc și mă lupt cu râsul și glumele, încerc să dau lumea afară, mă lupt cu filmele, cu machiajul...”

Prieteni, nu aceasta este Puterea de aducere la Viață, nu acesta este materialul pentru răpire. Acestea nu vor trece prin ușa deschisă, de aceea trebuie să existe o

urcare constantă mai sus, mai sus și mai sus, astfel încât acele lucruri să nu mai conteze pentru noi. Cine face aceasta? Puterea de aducere la Viață, Glasul învierii.

Ați auzit Trâmbița din Apocalipsa 4? Ce spunea Ea? „Suie-te aici! S-a deschis o ușă, piatra a fost dată la o parte, Pecetea a fost deschisă și acum umblăm în înviere!”

Voi ziceți: „Nu văd cum voi putea birui!” Concentrați-vă pe Puterea de aducere la Viață pentru că dacă vă concentrați pe Ea, Puterea de aducere la Viață Se va manifesta Ea Însăși. Aleluia!

Prieteni, noi ne mișcăm! Zilnic urcăm tot mai sus, așa că nu mai suntem unde am fost, nu mai suntem unde am fost cu două săptămâni în urmă. Mireasa nu trebuie să stea la acest nivel, ci trebuie să urce mai sus și mai sus și mai sus, astfel încât să facă aceiași pași pe care i-a făcut Enoh.

În sufletul vostru, voi ați trecut deja prin cele șapte epoci ale Bisericii, ați ajuns în ziua a opta și L-ați auzit spunând: „Dacă însetează cineva, să vină să bea și din pântecul lui vor curge râuri de apă vie.”

Pe tărâm duhovnicesc, noi am făcut deja pasul acesta, dar acum a ajuns și trupul nostru la sfârșitul celor șapte zile, iar dacă trupul a ajuns la capătul celor șapte ori șapte, este în cea de-a patruzeci și noua zi. Sufletul nostru a ajuns mai sus și îi spune trupului: „Vino, vino, vino!” Trupul nostru stă încă în cea de-a patruzeci și noua zi, dar în duhul, a venit deja Jubileul. Va veni însă un timp în care și trupul va trece în cea de-a cincizecea zi, în chemarea Jubileului. Aleluia!

Prieteni, este timpul să recunoaștem ceea ce a făcut El deja. Voi ați primit deja trecere înaintea Domnului, iar fratele Branham a spus că „Atunci când Mireasa va ajunge la desăvârșire, va avea loc răpirea.” Ea a ajuns deja la desăvârșire. De ce? Pentru că Snopul a primit deja trecere pentru noi. Viața a venit deja în Mireasă, așa că nu mai trebuie să așteptăm să primim trecere. Noi suntem deja desăvârșiți, am primit trecere și am fost răpiți. Noi umblăm cu Hristos până când vom face acel ultim pas și vom trece de aici într-un trup nou pentru a-L întâlni în văzduh. Aleluia!

Sărbătorile Domnului sunt minunate, nu-i așa? Dumnezeu continuă să ne îndrepte spre același lucru: Șapte cicluri de șapte, apoi Jubileul; șapte cicluri de șapte, apoi Rusaliile. Ce ne arată El? Ceea ce s-a întâmplat deja. Ceea ce am predicat noi nu se va întâmpla, ci s-a întâmplat deja.

Dumnezeu încearcă să ne arate că noi nu ne îndreptăm spre Rusalii, ci ele au venit deja. Noi nu vom ajunge la Trâmbița Jubileului, ci Ea a răsunat deja, iar acum, Mireasa manifestă tot ceea ce a fost făcut deja; Ea trăiește aceasta în fața lumii. Ea este snopul Omega care este legănat la Rusalii. Aleluia!

Sfatul meu este să nu mai așteptați și să nu mai ziceți: „Într-o zi voi pune lucrurile în ordine!” Nu mai așteptați pentru că acesta este cel mai minunat timp în care putem trăi. Tot pământul geme în durerile nașterii și așteaptă manifestarea fiilor lui Dumnezeu. De ce să mai așteptăm? Continuați să mergeți!

Enoh nu a stat pe loc, este adevărat? Este scris că el a umblat cu Dumnezeu, iar în timp ce umbla cu El, Dumnezeu l-a luat sus. Nici noi nu putem sta pe loc, ci trebuie să continuăm să mergem, să umblăm în aceste Adevăruri, în această Viață, în aceste manifestări, în Puterea de aducere la Viață. Noi trebuie să continuăm să mergem, iar într-una din aceste zile, Îl vom întâlni în văzduh.

Să cântăm cântarea: „Vrei să știi unde voi merge eu? Eu voi merge sus.”

Cum știm aceasta? Noi am parcurs deja călătoria, am intrat prin ușa deschisă și am gustat din roadele care se află Dincolo. Aleluia! Acum ne-am întors și spunem: „Este o Țară frumoasă în care curge lapte și miere!”, pentru că dorim să-i convingem și pe alții că este o Țară frumoasă, că este tot ceea ce a spus El că este, tot ceea ce a făgăduit El.

Profetul a spus: „Este o Țară frumoasă!”

Câți dintre noi am fost dincolo? Câți dintre noi suntem pregătiți să ni se alăture și trupul nostru? Noi nu așteptăm, nu vrem să așteptăm! Am fost Acolo, am gustat din roade și am văzut că este o Țară bună, așa că dorim ca întreaga noastră ființă să fie Acolo; dorim să fim în chipul lui Dumnezeu, dorim să fim Acolo, în acel Loc desăvârșit, cu trupul, duhul și sufletul nostru. Dorim să fim un om desăvârșit într-un Loc desăvârșit.

Noi suntem gata pentru aceasta acum! Amin!